

ПАСЛАНЬНЕ ДА РЫМЛЯНАЎ

¹ Павал, раб Ісуса Хрыста, пакліканы апостал, выбраны на зьвеставаньне Божае,

² якое Бог раней абяцаў праз прарокаў Сваіх, у сьвятых пісаньнях,

³ пра Сына Свайго, Які нарадзіўся ад семені Давідавага па плоці

⁴ і адкрыўся Сынам Божым у сіле, духам сьвятасьці, праз уваскрэсьненне зь мёртвых, празь Ісуса Хрыста Госпада нашага,

⁵ празь Якого мы атрымалі мілату і апостальства, каб несці паслушэнства веры дзеля імя Ягонага ва ўсіх народах,

⁶ сярод якіх і вы, пакліканыя Ісусам Хрыстом, -

⁷ усім умілаванцам Божым у Рыме, пакліканым сьвятым: мілата вам і мір ад Бога Айца нашага і Госпада Ісуса Хрыста.

⁸ Найперш за ўсё дзякую Богу майму празь Ісуса Хрыста за ўсіх вас, што вера ваша абвяшчаецца па ўсім сьвеце;

⁹ сьведка мне Бог, Якому служу духам маім у зьвеставаньні Сына Ягонага, што бесьперастанку ўспамінаю пра вас,

¹⁰ заўсёды просячы ў малітвах маіх, каб воля Божая хоць цяпер паспрыяла мне прыйсьці да вас,

¹¹ бо я вельмі прагну ўбачыць вас, каб падаць вам які дар духоўны на ўмацаваньне вашае,

¹² гэта значыцца, суцешыцца з вамі верай супольнаю, вашаю і маёю.

¹³ Не хачу, браты, утойваць ад вас, што я многа разоў мерыўся прыйсьці да вас, - але сустракаў перашкоды

аж да гэтай пары, - каб мець нейкі плод і ў вас, як і ў іншых народаў.

14 Я даўжнік і Элінам і варварам, мудрацам і неразумным;

15 дык вось, што да мяне, я гатовы звеставаць і вам, жыхарам Рыма.

16 Бо я не саромеюся звеставаньня Хрыстовага, бо яно ёсьць сіла Божая на збавеньне ўсякаму веруючаму, па-першае Юдэю, потым і Эліну.

17 Бо ў ім адкрываецца праўда Божая ад веры ў веру, як напісана: «праведны вераю жыць будзе».

18 Бо адкрываецца гнеў Божы зь неба на ўсякую бязбожнасьць і няпраўду людзей, якія ўціскаюць ісьціну няпраўдаю;

19 бо, што можна ведаць пра Бога, ёсьць яўнае ім, таму што Бог явіў ім;

20 бо нябачнае ў Ім, вечная сіла Ягоная і боскасьць, ад ствареньня сьвету праз сузіраньне тварэньняў бачныя, так што яны ня маюць выбачэньня.

21 Але як што яны, спазнаўшы Бога, не праславілі Яго як Бога, і не падзякавалі, а змарнаваліся ў развагах розуму свайго, і запамрочылася неразумнае іхняе сэрца:

22 называючы сябе мудрымі, здурнелі,

23 і славу нятленнага Бога зьмянілі на падабенства вобраза прахлага чалавека, і птушак, і чатырнагаў, і гадаў, -

24 дык і аддаў іх Бог у пахацінствах сэрцаў іхніх нячыстасьці, так што яны апаганьвалі самі свае целы;

25 яны падмянілі ісьціну Божую на ману і пакланяліся і служылі стварэньню замест Творцы, які дабраслаўёны навекі, амін.

26 Таму аддаў іх Бог ганебным пажадам: жанчыны іхнія замянілі прыроднае паяднаньне на

супрацьпрыроднае;

²⁷ гэтак сама і мужчыны, занядбаўшы прыроднае паяднаньне з жаночым полам, распальваліся пахацінствам сваім адзін да аднаго, мужчыны на мужчынах чынілі сорам і атрымлівалі самі ў сабе расплату за сваю аблуду.

²⁸ І як што яны не стараліся мець Бога ў розуме, дык аддаў іх Бог розуму перавернутаму - чыніць непатрэбшчыну,

²⁹ так што яны поўныя ўсялякай няпраўды, распусты, зламыснасьці, ліхазьдзірства, злосьці, поўныя зайздрасьці, душагубства, звады, ашуканства, ліхадушнасьці,

³⁰ яны паклёпнікі, хлусы, боганенавісьнікі, крыўдзіцелі, самахвалы, пыхліўцы, вынаходлівыя на зло, бацькам непакорлівыя,

³¹ неразумныя, вераломныя, нлюбы, няпрымірцы, нелітасьціўцы.

³² Яны ведаюць праведны вырак Божы, што тыя, якія чыняць такое, вартыя сьмерці; аднак жа ня толькі гэта робяць, але і сабе падобных падахвочваюць.

Рым 2

¹ Вось таму няма апраўданьня табе, кожны чалавеча, што судзіш другога; бо тым самым судом, якім судзіш другога, асуджаеш сам сябе; бо, асуджаючы другога, робіш тое самае.

² А мы ведаем, што паводле ісьціны ёсьць суд Божы на тых, што такое чыняць.

³ Няўжо думаеш ты, чалавеча, што ўнікаеш суду Богага, калі асуджаеш тых, якія ўчыняюць такое, і сам робячы тое самае?

⁴ Альбо пагарджаеш багацьцем даброці, лагоднасьці і вялікай цяраплівасьці Божай, не разумеючы, што

даброць Божая вядзе цябе да пакаяння?

⁵ Але, з упартасці тваёй і нераскаянага сэрца ты сам сабе збіраеш гнеў на дзень гневу і абвяшчэння праведнага суду ад Бога,

⁶ Які кожнаму аддасць паводле дзеяў ягоных:

⁷ тым, якія ўвесь час ў добрых дзеях шукаюць славы, гонару і бесьсьмяротнасці, - жыцьцё вечнае;

⁸ а тым, якія ўпарцяцца і супрацівяцца ісьціне, ды аддаюцца няпраўдзе, - лютасць і гнеў.

⁹ Смутак і скруха ўсякай душы чалавека, які чыніць ліхое: першаму Юдэю, потым і Эліну!

¹⁰ Наадварот жа, слава і гонар і мір кожнаму, хто робіць добрае: першаму Юдэю, потым і Эліну!

¹¹ Бо няма прывабы да асобы ў Бога.

¹² Тыя, што без закона зграшылі, без закона і загінуць; а тыя, якія ў законе зграшылі, паводле закона прымуць суд,

¹³ бо не слухачы закона праведных перад Богам, а выканаўцы закона апраўданы будуць;

¹⁴ бо, калі язычнікі, ня маючы закона, ад прыроды законнае робяць, дык, ня маючы закона, яны самі сабе закон:

¹⁵ яны паказваюць, што дзеі закона ў іх напісаны ў сэрцах, пра што сьведчыць сумленьне іхняе і думкі іхнія, якія то вінавацяць, то апраўдваюць адна адну,

¹⁶ у дзень, калі паводле зьвеставаньня майго, Бог будзе судзіць таемныя дзеі людзей празь Ісуса Хрыста.

¹⁷ Вось, ты называешся Юдэем, і супакойваеш сябе законам, і хвалішся Богам,

¹⁸ і ведаеш волю Ягоную, і разумееш лепшае, навучаючыся з закона,

¹⁹ і ўпэўнены пра сябе, што ты павадыр сьляпым, сьвятло тым, што ходзяць у цемры, -

20 выхавальнік неразумным, настаўнік дзецям, які мае ўзор розуму і ісьціны ў законе:

21 як жа ты, навучаючы другога, ня вучыш сябе самога?

22 Прапаведуючы ня красьці, крадзеш? кажучы: не распусьнічай, распусьнічаеш? грэбуючы ідаламі, рабуеш сьвятыні?

23 хвалішся законам, а, пераступаючы закон, зьневажаеш Бога?

24 бо дзеля вас, як напісана, імя Божае ганьбуецца ў язычнікаў.

25 Абразаньне карыснае, калі выконваеш закон; а калі ты пераступаеш закон, дык абразаньне тваё сталася неабразаньнем.

26 Дык вось, калі неабразанец выконвае пастановы закона, дык ягонае неабразаньне ці не залічыцца яму за абразаньне?

27 І неабрэзаны ад прыроды, які выконвае закон, ці не асудзіць цябе, пераступніка закона зь Пісаньнем і абразаньнем?

28 Бо ня той Юдэй, хто такі з выгляду, і ня тое абразаньне, якое вонкавае, на плоці;

29 а той Юдэй, хто ўнутрана такі, і тое абразаньне, якое ў сэрцы паводле Духа, а не паводле літары: яму і пахвала не ад людзей, а ад Бога.

Рым 3

1 Дык вось, у чым жа перавага быць Юдэем, альбо якая карысьць ад абразаньня?

2 Вялікая, ва ўсіх праявах, а найперш у тым, што ім даверана слова Божае.

3 Бо што ж? калі некаторыя ня верылі, хіба ж няверства іхняе зьнішчыць вернасьць Божую?

⁴ Зусім не. Бог верны, а кожны чалавек ілжывы, як напісана: «Ты праведны ў словах Тваіх і пераможаш, у судзе Тваім».

⁵ А калі нашая няпраўда выяўляе праўду Божую, дык што скажам? няўжо будзе Бог несправядлівы, калі паказвае гнеў? - кажу, па-чалавечы разважаючы.

⁶ Зусім не. Бо як жа тады Богу судзіць сьвет?

⁷ Бо, калі вернасьць Божая ўзвышаецца маёю нявернасьцю на славу Божую, завошта яшчэ мяне ж судзіць, як грэшніка?

⁸ І ці ж не рабіць нам зло, каб выйшла на дабро, як некаторыя ўпікаюць нас і кажуць, быццам мы гэтак вучым? Справядлівы суд на такіх.

⁹ Дык што ж? ці маем мы перавагу? Зусім не; бо мы ўжо даказалі, што як Юдэі, так і Эліны, усе пад грэхам,

¹⁰ як напісана: «няма праведнага аніводнага;

¹¹ няма, хто разумеў бы; няма, хто Бога шукаў бы;

¹² усе зьбіліся з тропу, нягодныя сталіся ўсе: няма, хто тварыў бы дабро, няма аніводнага».

¹³ Горла іхняе - дамавіна адчыненая, лісьлівяць яны языком; атрута асьпідаў у іх на губах;

¹⁴ вусны ў іх поўныя ліхаслоўя і горычы.

¹⁵ Ногі ў іх борздыя на праліваньне крыві;

¹⁶ разбурэньне і згубнасьць на іхніх дарогах;

¹⁷ яны ня ведаюць шляхоў міру.

¹⁸ Няма страху Богага перад вачамі ў іх».

¹⁹ А мы ведаем, што закон, калі што гаворыць, гаворыць да тых, хто пад законам, так што замыкаюцца ўсякія вусны, і ўвесь сьвет робіцца вінаваты перад Богам,

²⁰ бо дзеямі закона не апраўдаецца перад Ім ніякая плоць; бо законам спазнаецца грэх.

²¹ Але сёньня, незалежна ад закона, зьявілася

праведнасьць Божая, пра якую сьведчаць закон і прарокі,

²² праведнасьць Божая празь веру ў Ісуса Хрыста ва ўсіх і на ўсіх вернікаў; бо няма розніцы,

²³ бо ўсе зграшылі і пазбаўлены славы Божай,

²⁴ атрымліваючы апраўданьне дарам, паводле мілаты Ягонай, адкупленьнем у Ісусе Хрысьце,

²⁵ Якога Бог прынёс у ахвяру ўмілажальваньня ў Крыві Ягонай празь веру, для паказу справядлівасьці Ягонай ў дараваньні грахоў, учыненых раней,

²⁶ у доўгім цярпеньні Божым, для паказу сьправядлівасьці Ягонай ў сёньняшні час, - хай зьявіцца Ён справядлівы і апраўдае таго, хто веруе ў Ісуса.

²⁷ Дзе ж тое, чым пахваліцца? зьнішчана. Якім законам? законам учынкаў? Не, а законам веры.

²⁸ Бо мы прызнаём, што чалавек апраўдваецца вераю, незалежна ад дзеяў закона.

²⁹ Няўжо Бог ёсьць Бог Юдэяў толькі, а не й язычнікаў? Вядома, і язычнікаў;

³⁰ бо адзін Бог, Які апраўдае абрэзаных па веры і неабрэзаных празь веру.

³¹ Дык вось, ці ж мы не касуем закон вераю? Зусім не; а сьцьвярджаем закон.

Рым 4

¹ Што ж, скажам, Абрагам, бацька наш, набыў па плоці?

² Калі Абрагам апраўдаўся дзеямі, ён мае пахвалу, але не перад Богам.

³ Бо што кажа Пісаньне? «Паверыў Абрагам Богу, і гэта залічылася яму ў праведнасьць».

⁴ Плата працаўніку залічваецца не зь мілаты, а з абавязку;

⁵ а таму, хто не працуе, а верыць у Таго, Хто апраўдвае бязбожнага, вера ягоная залічваецца ў праведнасьць.

⁶ Так і Давід называе шчасным чалавека, якому Бог залічвае праведнасьць незалежна ад дзеяў:

⁷ «дабрашчасныя, каму беззаконьні дараваныя і чые грахі пакрытыя;

⁸ добрашчасны той чалавек, якому Гасподзь не залічыць грэху».

⁹ Добрашчаснасьць гэтая датычыцца абразаньня, ці неабразаньня? Мы кажам, што Абрагаму вера залічылася ў праведнасьць.

¹⁰ Калі залічылася? пасля абразаньня ці да абразаньня? Не пасля абразаньня, а да абразаньня.

¹¹ І знак абразаньня ён атрымаў, як пячатку праведнасьці празь веру, якую меў у неабразаньні, так што ён стаўся бацькам усіх веруючых у неабразаньні, каб і ім залічылася праведнасьць,

¹² і бацькам абрэзаных, ня толькі тых, што прынялі абразаньне, але і тых, што ходзяць па сьлядах веры бацькі нашага Абрагама, якую меў ён у неабразаньні.

¹³ Бо не законам дадзена Абрагаму, альбо семені ягонаму, абяцаньне - быць спадкаемцам сьвету, а праведнасьцю веры.

¹⁴ Калі спадкаемцы тыя, што сьцьвярджаюцца на законе, дык марная вера, нячыннае абяцаньне;

¹⁵ бо закон творыць гнеў, таму што дзе няма закона, няма і парушэньня.

¹⁶ Такім чынам па веры, каб было зь літасьці, каб абяцаньне было неадменнае ўсім, ня толькі па законе, але і па веры нашчадкаў Абрагама, які ёсьць бацька ўсім нам, -

¹⁷ як напісана: «Я паставіў цябе бацькам многіх народаў», - перад Богам, Якому ён паверыў, Які ажыўляе мёртвых і называе няіснае, як існае.

18 Ён звыш надзеі, паверыў з надзеяй, праз што зрабіўся бацькам многіх народаў, згодна са сказаным: «Такое шматлікае будзе семя тваё».

19 І, не знямогшыся ў веры, ён ня думаў, што цела ягонае, амаль стогадовага, ужо зьмярцьвела, і нутроба Сарыная ў зьмярцьвеньні;

20 не пахіснуўся ў абяцаньні Божым недаварствам, а застаўся цвёрды ў веры, узьнёсшы славу Богу,

21 і будучы добра ўпэўнены, што Ён мае сілу выканаць абяцанае.

22 Таму і залічылася яму ў праведнасьць.

23 А што залічана было яму, напісана ня толькі яму аднаму,

24 але і нам: залічыцца і нам, што веруюць у Таго, Хто ўваскрэсіў зь мёртвых Ісуса (Хрыста), Госпада нашага,

25 Які прададзены за грахі нашыя і ўваскрэс дзеля апраўданьня нашага.

РЫМ 5

1 Дык вось, апраўдаўшыся вераю, мы маем мір з Богам праз Госпада нашага Ісуса Хрыста,

2 празь Якога вераю і атрымалі мы доступ да той мілаты, у якой стаім і хвалімся надзеяю на славу Божую.

3 І ня гэтым толькі, але хвалімся і жальбамі, ведаючы, што ад жальбы ідзе цяплівасьць,

4 ад цяплівасьці дасьведчанасьць, ад дасьведчанасьці надзея,

5 а надзея не ганьбуе, бо любоў Божая вылілася ў сэрцы нашыя Духам Сьвятым, Які дадзены нам.

6 Бо Хрыстос, калі яшчэ мы былі нямоглыя, ва ўстаноўлены час памёр за бязбожнікаў.

7 Бо наўрад ці хто памрэ за праведніка; хіба што за дабрачынца, магчыма, хто і адважыцца памерці.

8 А Бог Сваю любоў даказвае нам тым, што, калі мы былі яшчэ грэшнікі, Хрыстос памёр за нас.

9 Таму тым болей цяпер, калі мы апраўданыя Крывёю Ягонаю, ратуемся Ім ад гневу.

10 Бо калі мы, будучы ворагамі, прымірыліся з Богам сьмерцю Сына Ягонага, дык тым болей, прымірыўшыся, уратуемся жыцьцём Ягоным;

11 і мала таго, але і хвалімся Богам праз Госпада нашага Ісуса Хрыста, празь Якога мы атрымалі цяпер прымірэнне.

12 А таму, як праз аднаго чалавека грэх увайшоў у сьвет, і праз грэх - сьмерць, так і сьмерць перайшла ва ўсіх людзей, бо ў ім усе зграшылі.

13 Бо і да закона грэх быў у сьвеце; але грэх не залічваецца, калі няма закона.

14 Аднак жа сьмерць панавала ад Адама да Майсея і над тымі, якія не зграшылі падобна правіннасьці Адама, які ёсьць вобраз будучага,

15 але дар мілаты ня як правіна. Бо праз правіну аднаго памерлі многія, дык тым больш мілата Божая і дар празь мілату аднаго Чалавека, Ісуса Хрыста, шчодро красуюць для многіх.

16 І дар ня як суд за аднаго грэшніка; бо суд за адну правіну прыносіць асуду, а дар мілаты за многія правіны - апраўданьне.

17 Бо калі за правіну аднаго сьмерць панавала праз аднаго, дык тым болей тыя, што прымаюць шчадроты мілаты і дар праведнасьці, будуць панаваць у жыцьці праз адзінаго Ісуса Хрыста.

18 Вось таму, як праз правіну аднаго ўсім людзям асуда, так і праз праведнасьць аднаго ўсім людзям апраўданьне да жыцьця.

19 Бо, як празь непаслушэнства аднаго чалавека зрабіліся многія грэшнікамі, так і праз паслушэнства аднаго стануць праведнымі многія.

20 А закон прыйшоў пасья, і так памножыліся правіны. А калі памножыўся грэх, шчодро закрасавала мілата,

21 каб, як грэх панаваў дзеля сьмерці, так і мілата запанавала праз праведнасьць дзеля жыцьця вечнага Ісусам Хрыстом, Госпадам нашым.

РЫМ 6

1 Што ж скажам? ці заставацца нам у грэху, каб памножылася мілата? Зусім не.

2 Мы памерлі для грэху: як жа нам жыць у ім?

3 Няўжо ня ведаеце, што ўсе мы, хрышчаныя ў Ісуса Хрыста, у сьмерць Ягоную хрысьціліся?

4 Дык вось, мы і пахаваныя зь Ім хрышчэньнем у сьмерць, каб, як Хрыстос уваскрэс зь мёртвых славаю Айца, так і нам хадзіць у абноўленым жыцьці.

5 Бо калі мы паяднаныя зь Ім падабенствам сьмерці Ягонай, дык павінны быць паяднаныя і падабенствам уваскрэсьня,

6 ведаючы тое, што даўні наш чалавек крыжаваны зь ім, каб зьнішчылася цела грэшнае, каб нам ня быць ужо рабамі грэху;

7 бо, хто памёр, той вызваліўся ад грэху.

8 Калі ж мы памерлі з Хрыстом, дык верым, што і жыць будзем зь Ім,

9 ведаючы, што Хрыстос, уваскрэсшы зь мёртвых, ужо ня ўмірае: сьмерць ужо ня мае над Ім улады.

10 Бо, што Ён памёр, дык памёр раз назаўсёды для грэху, а што жыве, дык жыве дзеля Бога.

11 Гэтак сама і вы лічэце сябе мёртвымі для грэху, а жывымі дзеля Бога ў Хрысьце Ісусе, Госпадзе нашым.

12 Дык вось, хай не пануе грэх у сьмяротным вашым целе, каб вам слухацца яго ў пажадах ягоных;

13 і не аддавайце чэlesaў вашых грэху як прыладу няправеднасці, а аддайце сябе Богу як паўсталых зь мёртвых, і чэlesы вашыя Богу як прылады праведнасці.

14 Грэх не павінен над вамі валадарыць, бо вы не пад законам, а пад мілатою.

15 Што ж? ці будзем грашыць таму, што мы не пад законам, а пад мілатою? Зусім не!

16 Няўжо вы ня ведаеце, што, каму вы аддаеце сябе ў рабы на паслушэнства, таго вы і рабы, каго слухаецеся, альбо рабы грэху сьмерці, альбо паслушэнства на праведнасць?

17 Дзякаваць Богу, што вы, якія раней былі рабамі грэху, ад сэрца сталіся паслухмяныя таму вобразу вучэння, якому аддалі сябе.

18 А вызваліўшыся ад грэху, вы зрабіліся рабамі праведнасці.

19 Кажу паводле развагі людзкае, дзеля немачы плоці вашай. Як прадавалі вы чэlesы вашыя ў рабы нячыстасці і беззаконню на дзеі беззаконныя, так зараз аддайце чэlesы вашыя ў рабы праведнасці на дзеі сьвятыя.

20 Бо, калі вы былі рабамі грэху, тады былі вольныя ад праведнасці.

21 Які ж плён мы мелі тады? такія дзеі, якіх сёньня самі саромеецеся, бо канец іхні - сьмерць.

22 А сёньня, калі вы вызваліліся з грэху і сталіся рабамі Богу, плён ваш ёсьць сьвятасць, а канец - жыцьцё вечнае.

23 Бо расплата за грэх - сьмерць, а дар Божы - жыцьцё вечнае ў Хрысьце Ісусе, Госпадзе нашым.

Рым 7

1 Хіба вы ня ведаеце, браты, - бо кажу тым, хто

абазнаны ў законе, - што закон мае ўладу над чалавекам, пакуль чалавек жывы?

² Замужняя жанчына прывязана законам да жывога мужа; а калі памрэ муж, яна вызваляецца ад закона замужжа.

³ А таму, калі пры жывым мужы яна выйдзе за другога, будзе называцца пералюбніцаю; а калі памрэ муж, яна вольная ад закона і ня будзе пералюбніцаю, як выйдзе за другога мужа.

⁴ Гэтак і вы, браты мае, памерлі для закона Целам Хрыстовым, каб належаць Іншаму, Уваскрэсламу зь мёртвых, каб прынеслі мы плод Богу.

⁵ Бо, калі мы жылі целам, тады шалы грахоўныя, што выяўляюцца праз закон, дзейнічалі ў чэлесках нашых, каб прыносіць плод сьмерці;

⁶ а цяпер, памершы для закона, якім былі зьвязаныя мы вызваліліся зь яго, каб служыць (Богу) на абнаўленьне ў духу, а не паводле старой літары.

⁷ Што ж скажам? няўжо ад закона грэх? Зусім не; але я ня інакш спазнаў грэх, як праз закон, бо я не разумеў бы і жаданьня, калі б закон не ўказаў: не пажадай.

⁸ Але грэх, узяўшы прычыну з заповедзі, абудзіў ува мне розныя жаданні; бо без закона грэх мёртвы.

⁹ Я жыў калісьці без закона; але калі прыйшла заповедзь, дык грэх ажыў,

¹⁰ а я памёр; і такім чынам заповедзь на жыцьцё паслужылася мне на сьмерць,

¹¹ бо грэх, узяўшы прычыну з заповедзі, увёў мяне ў спакусу і забіў ёю.

¹² Таму закон сьвяты, і заповедзь сьвятая і праведная і добрая.

¹³ Дык вось, няўжо добрае зрабілася мне сьмертаносным? Зусім не; але грэх, які выявіўся

грэхам, бо праз добрае нясе мне сьмерць, так што грэх робіцца занадта грэшным праз запаведзь.

¹⁴ Бо мы ведаем, што закон - духоўны, а я плоцкі, прададзены грэху.

¹⁵ Бо не разумею, што раблю; таму што ня тое раблю, што хачу, а што ненавіджу, тое раблю.

¹⁶ А калі раблю тое, чаго не хачу, дык згаджаюся з законам, што ён добры,

¹⁷ а таму ўжо ня я раблю тое, а грэх, які жыве ўва мне.

¹⁸ Бо ведаю, што ня жыве ўва мне, гэта значыцца, у плоці маёй, добрае; бо жадаць добра я магу, а рабіць яго - не.

¹⁹ Добрага, якога хачу, не раблю, а ліхое, якога не хачу, раблю.

²⁰ А калі раблю тое, чаго не хачу, дык ужо ня я раблю тое, а грэх, які жыве ўва мне.

²¹ Дык вось, я знаходжу закон: што, калі хачу рабіць добрае, ува мне сядзіць благое;

²² бо ва ўнутраным чалавеку я маю задавальненне ад закона Богага,

²³ а ў чэлесах маіх бачу іншы закон, які ваюе супроць закона розуму майго і робіць мяне палонным закона грахоўнага, які ў чэлесах маіх.

²⁴ Няшчасны я чалавек! хто вызваліць мяне ад гэтага цела сьмерці?

²⁵ Дзякую Богу (майму) празь Ісуса Хрыста, Госпада нашага. Дык вось, сам я служу розумам закону Божаю, а плоцьцю - закону грахоў.

Рым 8

¹ Такім чынам - няма сёння ніякай асуды тым, хто ў Ісусе Хрысьце жыве не паводле плоці, а паводле духу,

² бо закон Духа жыцьця ў Хрысьце Ісусе вызваліў мяне ад закона грэху і сьмерці.

³ Як закон, аслаблены плоцьцю, быў бяссьільны, дык Бог паслаў Сына Свайго ў падабенстве плоці грахоўнай у ахвяру за грэх, і асудзіў грэх у плоці,

⁴ каб апраўданьне закона спраўдзілася ў нас, хто не паводле плоці жыве, а паводле Духа.

⁵ Бо, хто жыве паводле плоці, пра плоцкае думае, а хто жыве паводле Духа - пра духоўнае.

⁶ Помыслы плоцкія - сьмерць, а помыслы Духа - жыцьцё і мір,

⁷ бо помыслы плоці - гэта варожасьць да Бога; бо закону Божаю не ўпакорваюцца, ды і ня могуць.

⁸ А таму тыя, што жывуць паводле плоці, Богу дагадзіць ня могуць.

⁹ Але вы не паводле плоці жывяце, а паводле Духа, калі толькі Дух Божы жыве ў вас. Калі ж хто Духа Хрыстовага ня мае, той не Ягоны.

¹⁰ А калі Хрыстос у вас, дык цела мёртвае для грэху, а дух жывы для праведнасьці.

¹¹ Калі ж Дух Таго, Хто ўваскрэсіў зь мёртвых Ісуса, жыве ў вас, дык Той, хто ўваскрэсіў Хрыста зь мёртвых, ажывіць і вашыя сьмяротныя целы Духам Сваім, Які жыве ў вас.

¹² Дык вось, браты, мы не даўжнікі плоці, каб жыць паводле плоці;

¹³ бо, калі жывяце паводле плоці, дык памраце, а калі Духам нішчыце ўчынкi плоцкія, жыць будзеце;

¹⁴ бо ўсе, каго водзіць Дух Божы, - сыны Божыя;

¹⁵ бо вы не прынялі Духа рабства, каб зноў жыць у страху, а прынялі Духа ўсынаўленьня, Якім заклікаем: Авва, Войча!

¹⁶ Гэты самы Дух сьведчыць духу нашаму, што мы - дзеці Божыя.

¹⁷ А калі дзеці, дык і спадкаемцы Божыя, супольныя спадкаемцы Хрыстовыя, калі толькі зь Ім пакутуем, каб зь Ім і праславіцца.

18 Бо думаю, што цяперашнія часовыя пакуты нічога ня вартыя ў параўнаньні з тою славаю, якая адкрыецца ў нас.

19 Бо стварэньне з надзеяй чакае сыноў Божых, -

20 таму што стварэньне скарылася марнасьці не па добрай волі, а па волі таго, хто ўпакорыў (яго), спадзяючыся,

21 што і само стварэньне вызвалена будзе з рабства тленьня ў свабоду славы дзяцей Божых.

22 Бо ведаем, што ўсе стварэньні енчаць і пакутуюць дагэтуль;

23 і ня толькі яны, але і мы самі, маючы пачатак Духа, і мы ў сабе енчым, чакаючы ўсынаўленьня, адкупленьня цела нашага.

24 Бо мы ўратаваныя праз надзею. А надзея, калі бачыць, ня ёсьць надзея; бо, калі хто бачыць, дык навошта ж яму і спадзявацца?

25 Але калі спадзяёмся на тое, чаго ня бачым, тады чакаем цярпліва.

26 Гэтак сама і Дух мацуе (нас) у нямогласьцях нашых; бо мы ня ведаем, за што маліцца, як трэба, а Сам Дух заступаецца за нас уздыханьнямі нявымоўнымі.

27 А Той, Хто выпрабоўвае сэрцы, ведае, якая думка ў Духа, бо Ён рупіцца за сьвятых, па волі Божай.

28 Пры гэтым ведаем, што тым, хто любіць Бога, хто пакліканы па Ягонай пастанове, усё спрыяе на добрае;

29 бо каго Ён наперад уведаў, тым і наканаваньне (быць) падобнымі да вобраза Сына Свайго, каб Ён быў першародны сярод многіх братоў;

30 а каго Ён наканаваньне, тых і паклікаў; а каго паклікаў, тых і апраўдаў; а каго апраўдаў, тых і ўславіў.

31 Што ж сказаць на гэта? Калі Бог за нас, хто супроць нас?

32 Той, Хто Сына Свайго не пашкадаваў, а аддаў Яго за ўсіх нас, як зь Ім не даруе нам і ўсяго?

33 Хто будзе вінаваціць выбранцаў Божых? Бог апраўдае іх.

34 Хто асуджае? Хрыстос (Ісус) памёр, але і ўваскрэс: Ён і праваруч Бога, Ён і заступнік за нас.

35 Хто адлучыць нас ад любові Божай: скруха, ці ўціск, ці ганеньне, ці голад, ці галеча, ці небяспека, ці меч? як напісана:

36 «за Цябе забіваюць нас кожнага дня; лічаць нас за авечак, на зарэз асуджаных».

37 Але ўсё гэта пераадольваем сілаю Таго, Хто палюбіў нас.

38 Бо я ўпэўнены, што ні сьмерць, ні жыцьцё, ні анёлы, ні Пачаткі, ні Сілы, ні сёньняшняе, ні будучае,

39 ні вышыня, ні глыбіня, ні іншае якое стварэньне ня можа адлучыць нас ад любові Божай у Хрысьце Ісусе, Госпадзе нашым.

Рым 9

1 Праўду кажу ў Хрысьце, ня хлушу, сьведчыць мне сумленьне маё ў Духу Сьвятым,

2 што вялікі мне смутак і няспынная болесьць сэрцу майму:

3 я хацеў бы сам быць адлучаны ад Хрыста за братаў маіх, родных мне па плоці;

4 гэта азначае, Ізраільцяна, якім належаць усынаўленьне і слава, і заветы і заканадаўства, і набажэнства і абяцаньні;

5 іхнія і бацькі, і ад іх Хрыстос па плоці, існы над ўсім Бог, дабраславёны на векі, амін.

6 Але ня тое, каб слова Божае ня спраўдзілася. Бо ня ўсе тыя Ізраільцяне, якія ад Ізраіля,

7 і ня ўсе дзеці Абрагамавыя, якія ад семені ягонага; а (сказана): «у Ісааку назавецца табе семя».

8 Гэта значыцца, ня плоцкія дзеці - дзеці Божыя; а дзеці абяцання прызнаюцца за семя.

9 А слова абяцання такое: «у гэты самы час прыйду, а ў Сары будзе сын».

10 І не адно гэта; а гэтак сама было і з Рэбэкаю, калі яна зачала ў адзін час двух сыноў ад Ісаака, бацькі нашага;

11 бо калі яны яшчэ не нарадзіліся і не зрабілі нічога добрага альбо благога (каб у пастанове Бог быў вольны выбіраць

12 залежна не ад учынкаў, а ад Таго, Хто кліча), - сказана было ёй: «большы будзе ў паслужэньні ў меншага»,

13 як і напісана: «Якава Я палюбіў, а Ісава зьненавідзеў».

14 Што ж скажам? Няўжо несправядлівасьць у Бога? Зусім не!

15 Бо Ён кажа Майсею: «каго мілаваць, памілюю; каго шкадаваць, пашкадую».

16 Дык вось, памілаваньне залежыць не ад таго, хто хоча і імкнецца, а ад Бога, Які мілуе.

17 Бо Пісаньне кажа фараону: «На тое Я і паставіў цябе, каб паказаць над табою сілу Маю, і каб прапаведана было імя Маё па ўсёй зямлі».

18 Дык вось, каго хоча, мілуе; а каго хоча, робіць жорсткім.

19 Ты скажаш мне: за што ж яшчэ дакарае? Бо хто ўсупрацівіцца волі Ягонай?

20 А ты хто, чалавеча, што спрачаешся з Богам? Ці скажа творыва творцу: навошта ты мяне так зрабіў?

21 Ці ж ня мае ганчар улады над глінаю, каб з таго самага месіва зрабіць адзін посуд на ганаровае

ўжываньне, а другі - на буднае?

22 Што ж, калі Бог, хочучы паказаць гнеў і явіць магутнасьць Сваю, зь вялікай і доўгай цярплівасьцю пераносіў сасуды гневу, угатаваньня на пагібель,

23 каб разам выявіць багацьце славы Сваёй над посудамі міласэрнасьці, якія Ён падрыхтаваў для славы, -

24 над намі, каго Ён паклікаў ня толькі зь Юдэяў, але і зь язычнікаў?

25 Як і ў Асіі кажа: «ня Мой народ назаву Маім народам, і не каханую каханаю».

26 І на тым месцы, дзе сказана ім: «вы ня Мой народ, там названьня будуць сынамі Бога живога».

27 А Ісяя ўсклікае пра Ізраіля: «хай хоць будуць сыны Ізраіля лікам, як пясок марскі, толькі рэшта ўратуецца;

28 бо дзею заканчвае і скоро вырашыць па праўдзе, дзею рашучую ўчыніць Гасподзь на зямлі»

29 і як прадказаў Ісяя: «калі б Гасподзь Саваоф не пакінуў нам семені, мы зрабіліся б, як Садома, і былі б падобныя да Гаморы».

30 Што ж скажам? Што язычнікі, якія ня шукалі праведнасьці, атрымалі праведнасьць, праведнасьць ад веры;

31 а Ізраіль, які шукаў закона праведнасьці, не дайшоў да закона праведнасьці.

32 Чаму? Таму, што шукалі ня ў веры, а ў дзях закона; бо спатыкнуліся аб камень спатыкненьня,

33 як напісана: «вось, кладу ў Сыёне камень спатыкненьня і скалу панады; і хто верыць у Яго, не пасароміцца».

РЫМ 10

¹ Браты! упадабаньне майго сэрца і малітва да Бога за

Ізраіля на збавеньне.

² Бо сьведчу ім, што маюць руплівасьць Божую, а не паводле розуму.

³ Бо, не разумеючы Божай праведнасьці і імкнучыся паставіць сваю праведнасьць, яны не скарыліся праведнасьці Божай;

⁴ бо канец закона - Хрыстос, дзеля праведнасьці кожнаму веруючаму.

⁵ Майсей піша пра праведнасьць ад закона: «чалавек, які яго выконвае, жыць будзе ім».

⁶ А праведнасьць ад веры так кажа: «не кажы ў сэрцы тваім: хто ўзідзе на неба?» - каб Хрыста зьвесці;

⁷ альбо: «хто сьдзе ў бездань?» - каб Хрыста зь мёртвых узвесці.

⁸ А што кажа Пісаньне? «Блізка да цябе слова, у вуснах тваіх і ў сэрцы тваім» - слова веры, якое прапаведуем.

⁹ Бо калі вуснамі тваімі будзеш вызнаваць Ісуса за Госпада і сэрцам тваім верыць, што Бог уваскрэсіў Яго зь мёртвых, ты выратуешся;

¹⁰ бо сэрцам вераць дзеля праведнасьці, а вуснамі вызнаюць на збавеньне.

¹¹ Бо Пісаньне кажа: «кожны, хто верыць у Яго, не пасаромлены будзе».

¹² Тут няма розьніцы паміж Юдэем і Элінам, бо адзін Гасподзь ва ўсіх, шчодры да ўсіх, хто Яго заклікае.

¹³ Бо «кожны, хто пакліча імя Госпада, уратуецца».

¹⁴ Але як паклікаць Таго, у Каго ня ўверавалі? як верыць у Таго, пра Каго ня чулі? як пачуць без прапаведніка?

¹⁵ І як прапаведаваць, калі ня будзе пасланных? як напісана: «якія прыгожыя ногі ў вьстунуоў міру, вьстунуоў добрай весткі!»

¹⁶ Але ня ўсе паслухаліся зьвеставаньня. Бо Ісая кажа: «Госпадзе! хто паверыў пачутаму ад нас?»

17 Такім чынам, вера ад слуханьня, а слуханьне - ад слова Богага.

18 Але пытаюся: хіба яны ня чулі? Наадварот, «па ўсёй зямлі прайшоў голас іхні, і да межаў сусьвету іхнія словы».

19 Яшчэ пытаюся: хіба Ізраіль ня ведаў? Першы кажа Майсей: «Я ўзбуджу ў вас рупнасьць не народам, раздражню вас народам бязглуздым».

20 А Ісая сьмела маўляе: «Мяне знайшлі тыя, хто ня шукаў Мяне, Я адкрыўся тым, хто ня пытаўся пра Мяне».

21 А пра Ізраіля кажа: «цэлы дзень Я працягваў рукі Мае да люду няслухмянага і ўпарцістага».

РЫМ 11

1 Дык вось пытаюся: няўжо Бог адкінуў народ Свой? Зусім не. Бо і я Ізраільцянін, ад семени Абрагамавага, з роду Веньямінавага.

2 Не адкінуў Бог народу Свайго, які Ён наперад ведаў. Хіба ня ведаеце, што кажа Пісаньне пра Ільлю? Як ён скардзіцца Богу на Ізраіля, кажучы:

3 «Госпадзе! прарокаў Тваіх забілі, ахвярнікі Твае зруйнавалі; застаўся я адзін, і маёй душы шукаюць».

4 Што ж кажа яму (Божы) адказ? «Я захавалі Сабе сем тысяч чалавек, якія ня схілілі каленяў перад Ваалам».

5 Так і ў сёньняшні час, пасля выбраньня мілаты, захавалася рэшта.

6 Але, калі паводле мілаты, дык не паводле дзеяў; інакш мілата ня была б ужо мілатою. А калі паводле дзеяў, дык гэта ўжо не мілата; інакш дзея ня ёсьць ужо дзея.

7 А што? Ізраіль, чаго шукае, таго не атрымаў; а выбраныя атрымалі, а астатнія ажарсьцьвелі,

8 як напісана: «Бог даў ім дух усыпленьня, вочы, якімі ня бачаць, і вушы, якімі ня чуюць, аж да гэтага дня».

9 І Давід кажа: «хай будзе трапеза іхняй сеткай, цянётамі і пятлёю на расплату ім;

10 хай запамрочацца іхнія вочы, каб ня бачылі, і хрыбет іхні хай сагнецца назаўсёды».

11 І вось, я пытаюся: няўжо яны спатыкнуліся, каб зусім упасьці? Зусім не! Але ад іхняга падзення выратаваньне язычнікам, каб абудзіць у іх рупнасьць.

12 Калі ж падзенне іхняе - багацьце сьвету, і зьмізарненьне іхняе - багацьце язычнікам, дык тым большая паўната іхняя.

13 Вам кажу, язычнікам: як апостал язычнікаў, я праслаўляю служэньне маё;

14 ці не абуджу руплівасьць у братах маіх па плоці і ці не ўратую некаторых зь іх?

15 Бо, калі адкіданьне іх ёсьць замірэньне сьвету, дык што будзе прыняцьце, як ня жыцьцё зь мёртвых?

16 Калі пачатак сьвяты, дык і цэлае, і калі карань сьвяты, дык і вецьце.

17 Калі ж некаторыя галіны адламаліся, а ты, дзікая аліва, прышчапілася на месца іхняе і сталася супольніцай караня і соку алівы,

18 дык не заносься перад галінамі; а калі заносішся, ведай, што ня ты карань трымаеш, а карань - цябе.

19 Скажаш: галіны адламаліся, каб мне прышчапіцца.

20 Добра. Яны адламаліся зь няверства, а ты трымаешся вераю; ня мудруй высока, а бойся.

21 Бо калі Бог не пашкадаваў прыродных галін, дык глядзі, ці пашкадуе цябе.

22 Дык вось бачыш даброць і строгасьць Божую: строгасьць да адпалых, а даброць да цябе, калі жыцьмеш у даброці Божай, інакш і ты будзеш адцяты.

23 Але і тыя, калі не застануцца ў няверстве, прышчэпяцца, бо Бог мае моц зноў прышчапіць іх.

24 Бо калі ты адцяты ад прыроднай дзічкі-алівы, і не па прыродзе прышчапіўся да высакароднай алівы, дык тым болей гэтыя прыродныя прышчэпяцца да сваёй алівы.

25 Бо не хачу пакінуць вас, браты, у патайноце гэтай (каб вы не задаваліся дужа сабою), што ажарсьцьвенне спасьцігла Ізраіля часткова, да той пары, пакуль ня ўвойдуць усе язычнікі,

26 і так увесь Ізраіль уратуецца, як напісана: «прыйдзе з Сыёна Збаўца і адверне бязбожнасьць ад Якава;

27 і гэта запавет ім ад Мяне, калі здыму зь іх грахі іхнія».

28 Што да Дабравесьця, дык яны ворагі вам; а што да выбраньня любасьнікі Божыя ад бацькоў;

29 бо дары і пакліканьне Божае - адмяніць нельга.

30 Як і вы колісь былі нслухі ў Бога, а цяпер памілаваныя, празь непаслушэнства іхняе, -

31 так і яны цяпер неслухі на памілаваньне ваша, каб і самім быць памілаванымі.

32 Бо ўсіх замкнуў Бог у непаслушэнства, каб усіх памілаваць.

33 О, бездань багацьця і мудрасьці і веданьня Божага! якія неспасьцігальныя суды Ягонья і недасьледныя шляхі Ягонья!

34 «Бо хто спазанаў розум Гасподні? Або хто дарадца Яму?

35 Або хто даў Яму наперад, каб Ён мусіў аддаць?»

36 Бо ўсё зь Яго, празь Яго і да Яго. Яму слава на векі вякоў. Амін.

Рым 12

1 І вось, прашу вас, браты, міласэрнасьцю Божай, аддавайце целы вашыя ў ахвяру жывую, сьвятую, Богу спадабную: на разумнае служэньне ваша;

2 і не прыстастоўвайцеся да веку гэтага, а пераўтварайцеся абнаўленьнем розуму вашага, каб вам спазнаваць што (ёсьць) воля Божая, добрая, прыемная і дасканалая.

3 Па дадзенай мне мілаце, кожнаму з вас кажу: ня думайце пра сябе больш, чым трэба думаць; а думайце сьціпла, у меру веры, якое кожнаму Бог удзяліў.

4 Бо як у адным целе ў нас многа чэlesaў, але не ва ўсіх чэlesaў адно і тое самае прызначэньне,

5 так і мы многія складаем адно цела ў Хрысьце, а паасобку адно аднаго чэлесы.

6 І як па дадзенай нам мілаце, маем розныя здольнасьці, дык, калі гэта прароцтва - прароч у згодзе зь вераю;

7 калі маеш служэньне, службы; калі настаўнік, вучы;

8 калі суцешнік, суцяшай; калі раздаеш, раздавай у шчырасьці; калі начальнік, начальнічай дбайна; калі дабрачынец - дабрачынь з прыязнасьцю.

9 Любоў хай будзе някрывадушная; цурайцеся зла, гарнецеся да добра;

10 пяшчотна любеце адно аднаго братняю любоўю; пашанлівасьцю адно аднаго запабягайце;

11 у руплівасьці ня слабніце; духам успалымняйцеся; Госпаду служэце;

12 суцяшайцеся надзеяю, у смутку будзьце цярплівыя, у малітве трывалыя;

13 у патрэбах сьвятых бярэце ўдзел; дбайце пра гасьціннасьць да прышэльцаў;

14 дабраслаўляйце ганіцеляў вашых; дабраслаўляйце, а не праклінайце.

15 Радуйцеся з тымі, хто радуецца, і плачце з тымі, хто плача.

16 Будзьце аднамысныя паміж сабою; ня мудруйце

высока, а ідзеце сьледам за паслухмянымі; ня мройце пра сябе;

17 нікому не плацеце злом за зло, а дбайце пра добрае перад усімі людзьмі.

18 Калі можна, і ад вас тое залежыць, будзьце ў згодзе з усімі людзьмі.

19 Ня помсьціцеся за сябе, любасныя, а дайце месца гневу Божаю. Бо напісана: «Мне помста, Я адплачу», кажа Гасподзь.

20 Дык вось, калі твой вораг галодны, накармі яго; калі асьмяглы, напаі яго: бо, робячы гэта, ты зьбярэш на галаву ягоную распаленае вугольле.

21 Ня будзь пераможаны злом, а перамагай зло дабром.

Рым 13

1 Кожная душа няхай скараецца вышэйшым уладам; бо няма ўлады не ад Бога; а ўлады, якія існуюць, ад Бога ўстаноўлены.

2 Таму той, хто супрацівіцца ўладзе, супрацівіцца Божаю пастанаўленьню; а тыя, што супрацівяцца, самі наклічуць на сябе асуду.

3 Бо начальнікі страшныя не для добрых дзеяў, а для ліхіх. Ці хочаш не баяцца ўлады? Рабі дабро, і дастанеш пахвалы ад яе;

4 бо начальнік ёсьць Божы слуга, табе на дабро. А калі робіш зло, бойся, бо ён нездарма трымае меч: ён - Божы слуга, які помсьціць і карае таго, хто ўчыняе ліхое.

5 І таму трэба скарацца ня толькі з страху перад карай, але і з сумленьня.

6 На тое вы і падаткі плаціце; бо яны Божыя слугі, за гэтым пільна дасочваюць.

7 Дык вось, аддавайце кожнаму належнае; каму падатак, падатак; каму мыта, мыту; каму страх, страх; каму гонар, гонар.

8 Не заставайцеся запазычанцамі нікому ні ў чым, акрамя ўзаемнай любові; бо хто любіць другога, выканаў закон.

9 Бо заповедзі: не распусьнічай, не забівай, ня крадзь, ня сьведчы ілжыва, не зажадай чужога, і ўсе іншыя ляжаць у гэтым слове: любі блізкага твайго, як самога сябе.

10 Любоў ня робіць блізкаму зла; дык вось любоў ёсьць выкананьне закона.

11 Так рабеце, ведаючы час, што пара ўжо нам прачнуцца ад сну. Бо сёньня бліжэй да нас выратаваньне, чым тады, калі мы ўверавалі.

12 Ноч прайшла, а дзень наблізіўся: дык вось, адкінем дзеі цямна і апрацемся ў зброю сьвятла.

13 Як удзень, будзем паводзіць сябе прыстойна: ні ў аб'ядзеньні і п'янстве, ні ў распусьце і блудзе, ні ў свары і зайздрасьці;

14 але апранецца ў Госпада (нашага) Ісуса Хрыста, і клопат пра цела не ператварайце ў пахаценьні.

Рым 14

1 Нямоглага ў веры прымайце бяз спрэчкі пра погляды ягоныя.

2 Бо адзін ўпэўнены, што можна есьці ўсё, а нямоглы есьць гародніну.

3 Хто есьць, не прыніжай таго, хто ня есьць; і хто ня есьць, не асуджай таго, хто есьць: бо Бог прыняў яго.

4 Хто ты, што асуджаеш чужога раба? Перад сваім гаспадаром стаіць ён ці падае; і будзе пастаўлены, бо моцны Бог, каб паставіць яго.

5 Адзін адрозьнівае дзень ад дня, а другі мяркуе пра ўсякі дзень аднолькава. Кожны хай будзе цьвёрды ў сваім перакананьні.

6 Хто лічыцца з днём, дзеля Госпада лічыцца; і хто ня лічыцца з днём, дзеля Госпада ня лічыцца. Хто есьць, дзеля Госпада есьць, бо дзякуе Богу; і хто ня есьць, дзеля Госпада ня есьць і дзякуе Богу.

7 Бо ніхто з нас ня жыве дзеля сябе і ніхто не памірае дзеля сябе.

8 А ці жывём - дзеля Госпада жывём, ці паміраем - дзеля Госпада паміраем. І таму, ці жывём, ці паміраем, - заўсёды Гасподнія.

9 Бо Хрыстос дзеля таго і памёр і ажыў, каб уладарыць і над мёртвымі і над жывымі.

10 А ты чаго асуджаеш брата твайго? Альбо і ты, чаго прыніжаеш брата твайго? Усе мы паўстанем на суд Хрыстовы.

11 Бо напісана: «жыву Я, кажа Гасподзь: перада Мною схіліцца кожны род, і кожнае племя будзе вызнаваць Бога».

12 Так, кожны з нас за сябе адкажа перад Богам.

13 Ня будзем жа болей судзіць адно аднаго, а лепей памяркуйце пра тое, як бы не даваць нагоды спатыкнуцца альбо спакусіцца.

14 Я ведаю і ўпэўнены ў Госпадзе Ісусе, што няма нічога ў самім сабе нячыстага; яно нячыстае толькі ў таго, хто што-небудзь лічыць нячыстым.

15 Калі ж за ежу засмучаецца брат твой, дык ты ўжо ня ў любові ходзіш; ня губі тваёю страваю таго, за каго Хрыстос памёр.

16 Хай ня зганіцца ваша добрае.

17 Бо Царства Божае ня ежа і ня пітво, а праведнасьць і мір і радасьць у Сьвятым Духу.

18 Хто гэтым служыць Хрысту, той богаспадобны і

варты ўхвалы людзкое.

19 Дык вось, будзем імкнуцца да таго, што служыць міру і ўзаемнай навуцы.

20 Дзеля ежы ня руйнуй дзеляў Божых: усё чыстае, але блага чалавеку, які есць зь нядобрым сумленьнем.

21 Лепей ня есці мяса, ня піць віна і не рабіць нічога такога, ад чаго брат твой спатыкаецца, альбо спакушаецца, альбо зьнемагае.

22 Ты маеш веру? май яе сам у сабе, перад Богам. Дабрашчасны, хто не асуджае сябе за тое, што выбірае.

23 А хто сумняваецца, калі есць, асуджаецца, бо не паводле веры; а ўсё, што не паводле веры, грэх.

24 А Таму, Хто можа сьцьвердзіць вас, паводле зьвеставаньня майго і пропаведзі Ісуса Хрыста, паводле адкрыцьця тайны, пра якую ад вечных часоў маўчалася,

25 але якая цяпер яўлена і празь Пісаньні прарочыя, па загадзе вечнага Бога, абвешчана ўсім народам для скарэньня іх веры,

26 адзінаму мудраму Богу, празь Ісуса Хрыста, слава навекі. Амін.

Рым 15

1 Мы, моцныя, павінны насіць немачы бяссьсілых і не сабе дагаджаць:

2 кожны з нас мусіць дагаджаць блізкаму, на дабро, у навучаньне.

3 Бо і Хрыстос не Сабе дагаджаў, а як напісана: «ліхаслоўе тых, што ліхасловяць Цябе, упала на Мяне».

4 А ўсё, што пісана было раней, напісана нам дзеля настаўленьня, каб мы цяраплівасьцю і суцяшэньнем зь Пісаньняў захоўвалі надзею.

5 А Бог цярплівасьці і суцяшэньня няхай дасьць вам быць у аднадумстве паміж сабою, паводле вучэньня Хрыста Ісуса,

6 каб вы аднадушна, адзінымі вуснамі славілі Бога і Айца Госпада нашага Ісуса Хрыста.

7 Таму прымайце адзін аднаго, як і Хрыстос прыняў вас на славу Божаю.

8 Разумею тое, што Ісус Хрыстос зрабіўся слугою абрэзаных - дзеля ісьціны Божай, каб выканаць абяцанае бацькам,

9 а язычнікам - зь літасьці, каб славілі Бога, як напісана: «за тое буду славіць Цябе, (Госпадзе), сярод язычнікаў і буду сьпяваць імені Твайму».

10 І яшчэ сказана: «узвесьляецца, язычнікі, з народамі Ягоным».

11 І яшчэ: «хвалеце Госпада, усе язычнікі, і праслаўляйце Яго, усе народы».

12 Ісае таксама кажа: «будзе карань Есэеў, і паўстане валодаць народамі; на Яго язычнікі спадзявацца будуць».

13 А Бог надзеі хай напоўніць вас усякай радасьцю і мірам у веры, каб вы, сілаю Духа Сьвятога, узбагаціліся надзеяю.

14 І сам я пэўны за вас, браты мае, што і вы поўныя даброці, поўныя ўсякага веданьня і можаце настаўляць адно аднаго;

15 але пісаў вам, браты, з пэўнай адвагаю, часткова як бы ў напамін вам, паводле дадзенай мне ад Бога мілаты

16 быць слугою Ісуса Хрыста ў язычнікаў і выконваць сьвяшчэнную службу зьвеставаньня Божага, каб гэтае прынашэньне язычнікаў, асьвечанае Духам Сьвятым, было спадобнае Богу.

17 І вось, я магу пахваліцца ў Ісусе Хрысьце тым, што

ідзе ад Бога;

18 бо не адважуся сказаць што-небудзь такое, чаго ня ўчыніў Хрыстос празь мяне, у скарэньні язычнікаў у веру, словам і ўчынкам,

19 сілаю азнакаў і цудаў, сілаю Духа Божага, так што зьвеставаньне Хрыстовае пашырана мною ад Ерусаліма і навакольляў да Ілірыка.

20 Пры тым я стараўся зьвеставаць ня там, дзе ўжо было вядомае імя Хрыстовае, каб не будаваць на чужым падмурку,

21 а як напісана: «каму пра Яго не абвяшчалася, убачаць, і тыя, што ня чулі, уведаюць».

22 Якраз гэта шмат разоў перашкаджала мне прыйсьці да вас.

23 А сёньня, ня маючы такое справы ў гэтых краінах, а з даўніх гадоў жадаючы прыйсьці да вас,

24 як толькі выпраўлюся ў Іспанію, прыйду да вас. Бо спадзяюся, што, праходзячы, пабачуся з вамі, і што вы праводзіце мяне туды, як толькі нацешуся лучнасьцю з вамі, хоць трохі.

25 А цяпер я іду ў Ерусалім, каб паслужыць сьвятым;

26 бо Македонія і Ахая рупяцца нешта ўдзяліць бедным сярод сьвятых у Ерусаліме.

27 Рупяцца, ды і вінаватыя яны перад імі. Бо, калі язычнікі зрабіліся ўдзельнікамі ў іх духоўным, дык павінны і ім паслужыць у цялесным.

28 Выканаўшы гэта і верна перадаўшы ім гэты плод рупнасьці, я выпраўлюся праз вашыя мясьціны ў Іспанію,

29 і ўпэўнены, што калі прыйду да вас, дык прыйду з поўным дабраславеньнем зьвеставаньня Хрыстовага.

30 Тым часам малю вас, браты, Госпадам нашым Ісусам Хрыстом і любоўю Духа, паспрыяць мне ў малітвах за мяне да Бога,

31 каб пазбыцца мне няверуючых у Юдэі, і каб служэньне маё Ерусаліму было даспадобы сьвятым,
32 каб мне ў радасьці, калі Богу заўгодна, прыйсьці да вас і супакоіцца з вамі.

33 А Бог згоды хай будзе з усімі вамі. Амін.

Рым 16

1 Даручаю вам Фіву, сястру нашу, дзяканісу царквы Кенхрэйскай:

2 прымеце яе дзеля Госпада, як прыстойна сьвятым, і памажэце ёй, у чым яна будзе мець патрэбу ў вас; бо і яна была памочніцаю многім і мне самому.

3 Вітайце Прыскілу і Акілу, супрацоўнікаў маіх у Хрысьце Ісусе,

4 якія галаву сваю клалі за маю душу, якім ня я адзін дзякую, а і ўсе царквы зь язычнікаў, - і дамовую іхную царкву.

5 Вітайце любаснага мне Эпанета, які ёсьць пачатак Ахаі дзеля Хрыста.

6 Вітайце Марыям, якая шмат працавала для нас.

7 Вітайце Андроніка і Юнію, родзічаў маіх і вязьняў са мною, якія праславіліся сярод апосталаў і яшчэ раней за мяне ўверавалі ў Хрыста.

8 Вітайце Амплія, любаснага мне ў Госпадзе.

9 Вітайце Урбана, супрацоўніка нашага ў Хрысьце, і Стахія, любаснага мне.

10 Вітайце Апялеса, выпрабаванага ў Хрысьце. Вітайце верных з дому Арыставулавага.

11 Вітайце Ірадыёна, родзіча майго. Вітайце з сваякоў Наркіса тых, якія ў Госпадзе.

12 Вітайце Трыфону і Трыфосу, якія працуюць у Госпадзе.

13 Вітайце Руфа, выбранага ў Госпадзе, і маці ягоную і маю.

14 Вітайце Асінкрыта, Флягонта, Ерма, Патрова, Ярмія і іншых зь імі братоў.

15 Вітайце Філалога і Юлію, Нірэя і сястру ягоную, і Алімпана, і ўсіх зь імі сьвятых.

16 Вітайце адно аднаго з цалаваньнем сьвятым. Вітаюць вас усе царквы Хрыстовыя.

17 Малю вас, браты, асьцерагайцеся тых, што спрычыняюць падзелы і звады, насуперак вучэньню, якога вы навучыліся, і ўхіляйцеся ад іх;

18 бо такія людзі служаць ня Госпаду нашаму Ісусу Хрысту, а свайму чэраву, і лісьлівасьцю ды красамоўствам ачмураюць сэрцы прастадушных.

19 Ваша пакора веры ўсім вядомая; таму я радуюся за вас, але жадаю, каб вы былі мудрыя на дабро і бясхітрасныя на зло.

20 А Бог міру бразьне сатану пад ногі вашыя неўзабаве. Мілата Госпада нашага Ісуса Хрыста з вамі! Амін.

21 Вітаюць вас Цімафей, супрацоўнік мой, і Луцый, Ясон і Сасыпатр, родзічы мае.

22 Вітаю вас у Госпадзе і я Тэрцый, што пісаў гэта пасланьне.

23 Вітае вас Гай, гасьцінны да мяне і ўсёй царквы. Вітае вас Эраст, гарадзкі скарбнік, і брат Кварт.

24 Мілата Госпада нашага Ісуса Хрыста з усімі вамі. Амін.

Біблія (пераклад В.Сёмухі)
The Holy Bible in Belarusian

Белорусское Новый Завет и Притчи

copyright © 2016 John the Forerunner Church of Christians of Evangelical Faith of Minsk City

Language: Belarusian

Translation by: Antoni Bokun

Contributor: John the Forerunner Church of Christians of Evangelical Faith of Minsk City

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-No Derivatives license 4.0.

You may share, redistribute, or adapt this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not use this work for commercial purposes.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2019-12-29

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 11 Nov 2022 from source files dated 29 Jan 2022

5bafa06-5eb3-574c-9054-5e4b38c21bbc